

на детето си. Единъ день бащата повежда палавия немирникъ и го предава на учителя. А тогавашнитѣ учители били много строги, и за нищо и никакво наказвали децата въ училището. Хубави училища съ свѣтли и удобни стаи нѣмало. Децата се учили въ тъмни и затѣнтени стаички, наречени килии. Затова и тия училища се наричали килийни. Въ килийно училище се училъ и П. Р. Славейковъ. Кои сж били първитѣ му учители, не се знае. Самъ Славейковъ разказва, че учитель по едно време му билъ и отецъ Неофитъ Бозвелията, известенъ борецъ срещу грѣцкитѣ владици.

Най-първо Славейковъ се обучавалъ на паникида — дървена лопатка, покрита съ слой воскъ, върху която съ гжше перо написвали черковно-славянската азбука. Съ тая лопатка често малкия немирникъ удрялъ по главата своитѣ другари, ала за това пѣкъ учителевата тояга нерѣдко играела по гърба му. Той много пжти се канѣлъ да бѣга отъ училището, но учението, което отъ все сърдце обикналъ, не му се оставяло. Като изучилъ буквитѣ, дали му да чете нѣкакъвъ черковно-славянски букварь, после часословъ, псалтирь, светче и апостола — това се смѣтало за най-дълбока наука по онова време. И макаръ да се училъ петъ години въ първоначалното училище, Славейковъ не можель да пише свързано, на можель да подпише дори името си, както трѣбва, и не знаель нито едно аритметическо действие. Тѣй лошо преподавали тогавашнитѣ учители! И затова Славейковъ казва въ едно свое стихотворение:

Колко бой,
Братко мой,
Колко съмъ азъ трахкалъ!